

de rebeldia oberta contra el Directori, ja que en la proposició es declara que el Col·legi sols està obligat a reconèixer les ordres d'un Govern constitucional i legalment constituït, però no d'un que té el seu origen en una insubordinació militar.

Com és sabut, els 212 advocats que votaren la proposició foren castigats a pagar una multa de 500 pessetes pel governador. Quasi tots s'han negat a pagar-la, i solament són 14 els que l'han feta efectiva. Altres han presentat un recurs als tribunals fonamentant llur refús a pagar-la en el fet de tractar-se d'un acte intern del Col·legi dins el qual el Governador no té jurisdicció. Els tribunals han denegat el recurs, fonamentant-se el fiscal per a fer-ho en que "ara ens trobem en estat de guerra, i si bé en temps de pau tindrien raó els advocats, ara s'ha de donar la raó als militars, que són els que manen".

Havent-se, doncs, negat a pagar les multes, el governador ha donat ordres de que els advocats fossin embarcats.

L'actitud dels advocats catalans ha despertat simpatia en els Col·legis espanyols. En Maura parlant amb els advocats del Col·legi de Barcelona, digué: —Lo que me extraña es que después de tanto tiempo ustedes tengan aun paciencia para tratar con ese imbécil de Lossada.

Els advocats li respongueren que ja sabien que en Lossada i en Carsi són imposats per les Juntes de Defensa, i en Maura contestà que així era, en efecte. En Lacierva i En Melquiades Alvarez han dit que estaven per tot al costat del Col·legi de Barcelona i que aquest podia comptar amb la cooperació del Col·legi de Madrid. N'Ossorio i Gallardo, s'oferi als advocats catalans per anar a Sevilla i demanar l'adhesió del Col·legi d'aquella ciutat.

Espantat davant d'aquesta solidaritat de tots els advocats, En Primo de Ribera publicà la seva famosa nota dient que el Directori donaria llibertat a la gent per comparèixer davant dels Tribunals sense necessitat d'advocat. Coneguda la manera com avui se'ns fa justícia als catalans, segons els mètodes del feixisme i dels amics del Directori, En Primo de Ribera podria començar per suprimir inclús els Tribunals de Justícia.

LA BANDERA NACIONAL

Lourdes rebé la peregrinació catalana que hi anà fa poc engalanant tota la ciutat amb banderes catalanes. Aquesta gentilesa dels habitants de Lourdes provocà grans mostres d'entusiasme entre els peregrins. En varis cafès hom va tocar els Segadors, en mig d'aplaudiments unànims.

— Els dies que l'esquadra italiana estigué fondejada al port de Barcelona, la nostra bandera nacional onejà al peu de les torres dels vaixells italians, com ja saben els nostres lectors.

Aixó, naturalment, enfelloní als espanyols. I el General Lossada reclamà a l'almirall italià per haver posat aquestes banderes. L'almirall, però, li replicà que dins dels cuirassats italians el General no hi tenia cap jurisdicció. Des de Madrid, a més, fou tramesa una forta repulsa als marins espanyols per no haver avisat que els italians posaven les banderes catalanes.

— Al castell de Cardona, últim lloc que es rendí a les tropes espanyoles invasores de Felip V, ho tornat a onejar la bandera catalana durant els dies que el seu net i continuador Alfons XIII ha tornat a trepitjar com un nou invasor la terra de la nostra Pàtria oprimida.

CONTRA LA NOSTRA LLENGUA

L'alcalde de Figueres, per ordre del delegat governatiu, ha manat que totes les botigues que tenien els rètols en català els posessin en espanyol en el terme de 30 dies amb pena de severes multes. Igualment no s'aprovarà cap espectacle públic, si es programa no està escrit en espanyol. Aquesta nova, apareguda a la premsa de Madrid, la censura ha privat de publicar-la a la premsa catalana.

LA CLAUSURA DE L'ASSOCIACIO PROTECTORA DE LA ENSENYANÇA CATALANA

Prosseguint la obra de persecució espanyola contra la nostra llengua i l'esperit nacional, el general Lossada, obeïnt, segons sembla, a una renúncia procedent de Girona, ha ordenat la clausura de la benemèrita Associació Protectora de la Ensenyanza Catalana. Set policies, des de les sis de la tarda fins a quarts de deu del dia 24 de juny, practicaren un minuciós registre al local de la dita entitat.

Com tots els catalans saben, l'obra de la Protectora era exclusivament patriòtica i cultural. Comptava amb aprop de 15.000 socis a Catalunya i Amèrica, subvencionava una gran quantitat d'escoles on era donada als infants ensenyança de gramètica catalana, geografia, història i literatura de Catalunya, ensenyances que els espanyols persegueixen en les escoles de l'Estat i dels Municipis, duts per llur odi contra Catalunya. La Protectora havia publicat a més una magnífica col·lecció de llibres notabilíssims per l'ensenyament de dites matèries, així mateix com de material escolar moderníssim segons els darrers avenços de la Pedagogia, como no poden trobar-se en cap escola espanyola. Actualment la Protectora organitzava l'anada a fora per l'estiu d'unes trescentes criatures malaltisses de Barcelona, que mercès a l'odi dels espanyols contra els catalans es veuran privades de disfrutar d'aquestes vacances tan necessàries per a llur salut.

En el local de la Protectora, la policia s'incautà de molts documents i correspondència, que ha estat passada al jutjat.

L'ACTUACIO DE LA MANCOMUNITAT BOTIFLERA

Com és sapigut, l'actuació de la Mancomunitat espanyola a Catalunya consisteix a enviar telegrams a tort i a dret. Telegrams han estat tramesos per qualsevol futesa al Rei d'Espanya i els membres de la seva família, a tots els governadors de les províncies d'Espanya, a tots els presidents de les Diputacions Provincials governatives d'Espanya, etc., etc.

Diu que En Sala (pobre home) no ha trobat, després de rumiar-ho cap altre sistema millor "para estrechar lazos de patriotismo".

Darrerament ha enviat telegrams a tots els alcaldes botiflers que assistiren a la recepció de l'home que més odi té a Catalunya i que més ha fet per oprimir i engrillonar la nostra Patria: el Rei d'Espanya Alfons XIII.

— La Mancomunitat botiflera, fa fer una gran tirada del famós discurs pronunciat per aquest personatge al Palau de la Generalitat, en el qual es feu l'apologia de Felipe V, el butxí de Catalunya, que entrà a sang i a foc a Barcelona i que en el tristament cèlebre Decret de No-